

A Kicsi Jézussal

kopogtattunk tavaly ilyenkor kissé félénken, mégis bizakodva, a magyar szívek bíbor-kapuin s kértünk alázattal abban egy kis kuckót, hol mi is meghúzhatjuk magunkat, és szeretettel látnak mindig. Nem is csalódtunk. Olyan szép olvasó-táborunk sarjadt szinte hetek alatt körénk, olyan megértéssel, szeretettel és jósággal fogadtak, amire nem mertünk számítani, *amit nem tudunk gyarló szavakkal megköszönni*. Bevalljuk őszintén, hogy fillér nélkül kezdtük el ennek a lapnak kiadását s az első számokat nem nyomathattuk abban a mennyiségben, amekkora érdeklődés azóta irántuk megnyilvánult és csaknem be kellett szüntetnünk a további propagandát, mert már nem elégíthettük volna ki az igényeket.

Most azonban újesztendő kapujában állunk s bizalommal kérjük Olvasóinkat, kiket a Pálosrend igaz barátainak tekintünk: maradjanak a jövőben is *hűséggel és szeretettel* mellettünk! Hisszük, sőt leveleiből tudjuk is, hogy megszerették «A fehér barátot», mely a legbuzgóbb szándékkal igyekszik, irodalmi igényeket is kielégítve, a legtöbbet adni: a Rend multjából, célkitűzéseiből, lelkeségéből, hogy közelebb hozza egymáshoz a magyar pálosokat és a magyar közönséget. Ezt a szándékunkat a jövőben is hűségesen és áldozatosan akarjuk szolgálni s alázattal kérjük előfizetőinket, hogy a mellékelt csekklapon azt az 1 pengőt minél hamarabb beküldeni sziveskedjenek, hogy a lap szétküldése, a nyomdászamlák s egyéb kiadások haladékokat ne szenvedjenek.

Azok között pedig, akik a *legtöbb előfizetőt* gyűjtik nekünk, jutalomképpen nagy, színes, csensztochowai Mária-képeket, érmekeket és könyveket sorsolunk ki. Isten fizesse meg előre is buzgóóságukat!

g—y.

A boldogságos Isten

Irta: Ottó Karrer

Fölséges, változatlan Isten, — vajjon ki ne emlegetné Őt? Nem beszél-e Róla szüntelenül a kutató, a kérdező, a válaszoló, az olvasó, a dicsérő, a daloló, a mindig fecsegő, sőt még a káromló ember is? És mégis, emlegetse bár mindenki, akadhat-e ember, aki úgy fogná fel Őt, ahogyan fel kellene fognia? Neve ott csendül az emberek ajkán, ámde hol van az, kinek szelleme feltornyosulhat az Ő magasságaiba?

Hisz még a legméltóbb, amit csak elmondhatunk Róla, még az sem közelíti meg Fölségét, legfeljebb annak szerény kísérlete lehet, hogy valami hozzája méltót szeretnénk kifejezni. Isten szolgálatunkra rendelte az emberi szavakat s akarta, hogy örüljünk az Ő dicséretét zengő igéknek. Tehát elneveztük Őt Istennek. E rövidke szó fel-

esendülése bizonyára nem ismerteti meg Őt velünk tökéletesen, mégis, ha fülünkbe hangzik, mindnyájunkban, kik a beszéd tudományához értünk, valami végtelen, tökéletes, halhatatlan lény elképzelését ébreszti fel. Ez az Isten-elképzelés lényegesen eltérő az egyes embereknél, kezdve a legérzékibbtől a legátszellemültebbig; de egyben mind megegyezik, hogy versenyezve törekednek megközelíteni Isten fölségét.

Lélek az Isten; lélekben és igazságban kell hódolni Neki. Az Ő egyszerű és mégis sokoldalú bölcsesége felfoghatatlan módon fog fel minden felfoghatatlant, nem emberképzelté módon látva előre a jövődöt s tekintve vissza a multra, hanem mindent belefoglalva a változatlan jelenbe.

Ott van az Ő teremtésében, a mindenségben belül van, Ő teremti s mindenütt jelen van és nincs tenyéryi hely sem Nélküle. Nem kívülről mozgatja a mindenséget, melyet szakadatlanul épít, Fölségével mindent betölt; Ő teremti és kormányozza. Megdönthetetlen és hasonlíthatatlan hatalmával van mindenben, mert Benne van minden, mégis minden fölött áll.

Isten akarata irányít és kormányoz mindent, Ő az emberi sorsok Ura és Gondviselője. Az Ő akaratának van alávetve minden és nincs akarat, mely kivonhatná magát hatalma alól. Mert senkinek sincs több hatalma, mint amennyit Isten szabott ki számára.

Igaz, sok gonoszság történik akarata ellenére, ámde oly mérhetetlen az Ő bölcsesége s oly határtalan az Ő ereje, hogy mégis mindennek abba a célba és befejezésbe kell futnia, amit Ő már előre jónak és szentnek látott.

Isten minden fölé magaslik. Neki nincs szüksége a jóra, hisz Ő maga a legfőbb Jó és minden jó Ősforrása. Mi rászorulunk, hogy jók legyünk; Ő nem szorul ránk, hogy Jó legyen. Aki eltávolodik Tőle, megdermed; aki közeledik Hozzá, lánggra gyúl. Mert aki nek életünket köszönhetjük, Annak köszönhetjük jóságunkat is. Az embert csak Az teheti boldoggá, Aki teremtette. Isten ősforrása és ajándékozója boldogságunknak s Benne részesedni a mi javunk, a mi boldogságunk. Ugyan mit ér a vagyon, a szépség, a szellemesség, a társaság, a barátság?!

Csak egy érték van: Isten! Amíg Feléje törekszünk, addig jók vagyunk; de ha elértük, akkor többek vagyunk, mint jók: akkor boldogok vagyunk!

Mert nincs más maradandó jó Kívüle: az egyetlen, igaz, boldog Istenen kívül. Amit Ő terem, az épp azért jó, mert Tőle ered; természetesen változó is, mert nem Belőle, hanem a semmiből való. — A legfőbb jó hát a te javad. Senki sem jó, csak Isten egyedül (Luk. 18, 19.) Nem tudjuk szóval kifejezni, de szívünk érzi, hogy Isten jó! És jóságának bőségében betölti minden vágyadat. (102. zsolt. 5.)

(Augustinus, Gnade, Gebet, Arbeit
Németből fordította: dr. Horváth
Józsefné.)

Pilis titka

*Szivárványból aranyhidat
vert a Nap a felhőszántás
felett, a pisztrángos patak
ezüst partján titokpányvás
mese-szín álom-paripák
legelésznek és kar-imák
esdön égbe szállni készek.*

*Csoda-karámban negédes
csöppecske hegyitündérek
örzik a mese-szín ménest:
kalapjuk ébenfa-kéreg,
ostoruk hegyén a ringó
sudár: nyíló rózsabimbó,
csizmájuk bakacsin-piros.*

*Ormok komorlanak körül.
Bükk, tölgy, fenyő mesél nékem.
Nevető Isten-szív derül
az esti szélben és kéken
virágzó szüz májusját
pirosra csókol. Csuhákat
suhint az alkonyat csendje.*

*Remetebarláng falán, hol
kigyó tanyáz most kő alatt,
nem is rég még Ima-fából
csupa kegyelem-rügy fakadt
és titok mesét suttogott
a Hold. A póri ablakot
zsoltár verte éjszakánkint.*